

Sygnatura akt IV Ka 585/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Elżbieta Marcinkowska SO Mariusz Górski
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku

sprawy **L. S.**

oskarżonej z art. 217 § 1 k.k., art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 28 maja 2013 roku, sygnatura akt VI K 669/11

I. uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygnatura akt IV Ka 585/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko L. S. oskarżając ją o to, że:

I. w dniu 18 czerwca 2011 roku w S., woj. (...) uderzając ręką w twarz oraz łapiąc za kark i włosy A. G. lat 16 naruszyła nietykalność cielesną wyżej wymienionej, tj. o czyn z art. 217 § 1 kk,

II. W okresie od 18 czerwca 2011 roku do 22 czerwca 2011 roku w S., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem w celu wywarcia wpływu na świadka kierowała groźby pobicia do A. G. lat 16 i S. H. lat 14, które to groźby wzbudziły u wyżej wymienionych realną obawę ich spełnienia, tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku (sygn. akt VI K 669/11) Sąd Rejonowy w Świdnicy uznał oskarżoną L. S. za winną tego, że:

I. w dniu 18 czerwca 2011 roku w S., woj. (...) przez dwukrotne uderzenie ręką w twarz, uderzenie głową i plecami o murek, a następnie kopnięcie naruszyła nietykalność cielesną A. G., tj. popełnienia występku z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. W dniu 18 czerwca 2011 roku w S., woj. (...) w celu zmuszenia świadka S. H. do zaniechania powiadomienia policji o dokonaniu przestępstwa na szkodę A. G. użyła groźby pobicia, która to groźba wzbudziła u S. H. realną obawę jej spełnienia, tj. popełnienia występku z art. 245 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonej w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonej karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 5 (pięciu),

V. Na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

VI. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. C. kwotę 1653, 12 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu,

VII. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż zdarzenie z dnia 18 czerwca 2011 r. przebiegało w sposób i miejscu opisanym przez pokrzywdzone – przy wnęce okiennej jednego z budynków w S., co widzieć miała zaledwie jedna nieustalona osoba postronna, podczas gdy jak wynika z akt sprawy, zdarzenie miało miejsce w trakcie festynu zorganizowanego z okazji Dnia Kamieniarza, kiedy to z jednej strony podwórka (na którym miało dojść do przedmiotowego zdarzenia), znajdowało się przejście na (...)rynek, gdzie trwały koncerty, zaś po drugiej stronie podwórka usytuowane było tzw. wesołe miasteczko, zaś na samym podwórku łączącym miejsca obu atrakcji znajdowało się wielu przechodniów, przemierzających się wielokrotnie pomiędzy wskazanym wesołym miasteczkiem, a rynkiem, którzy gdyby zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania miało miejsce, musieliby być jego mimowolnymi świadkami,

II. Naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności:

1. art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2 oraz art. 7 kpk i art. 410 kpk, polegające na naruszeniu zasad obiektywizmu procesowego wyrażającego się w uznaniu winy jak i sprawstwa oskarżonej jedynie na podstawie zeznań pokrzywdzonych, które uznano za wiarygodne ze względu na treść opinii biegłych, którzy jednak nie są uprawnieni do oceny prawdziwości zeznań świadków, z wydanych opinii nie wynikało przy tym, że wersja oskarżonej i świadków potwierdzalnych jej wersję, nie polega na prawdzie, zaś niewystarczającym do zakwestionowania jednej z wersji zdarzenia jest okoliczność, że dany świadek ma niski poziom inteligencji, czy też nawet skłonność do kłamstwa i przedstawiania siebie w korzystnym świetle, gdyż predyspozycje takie, same przez się, nie są równoznaczne z zeznaniem nieprawdy, co do konkretnych okoliczności,

2. art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez nie odniesienie się w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia do treści zeznań świadka A. S., z których wynikało, że pokrzywdzona A. G. zmusiła S. H. do pomówienia oskarżonej L. S.,

3. art. 424 § 2 kpk poprzez nieprzytoczenie w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia okoliczności, które skutkowały wymierzeniem oskarżonej długiego okresu próby – lat 5 i oddania oskarżonej, w tym okresie pod dozór kuratora,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonej od przypisanych jej czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Świdnicy.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja odniosła ten skutek, iż koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Takie stanowisko uzasadnione jest stwierdzonymi uchybieniami jakie zaistniały przy rozpoznaniu sprawy przez sąd rejonowy.

Na wstępie godzi się zauważyć, iż w toku prowadzonego w przedmiotowej sprawie postępowania obrońca oskarżonej złożył na rozprawie głównej w dniu 11 stycznia 2013 roku wniosek dowodowy o ponowne przesłuchanie świadków S. H. i B. Z. oraz świadka A. S.. Sąd Rejonowy procedując w sprawie postanowił przesłuchać świadków S. H. oraz B. Z. z udziałem biegłego psychologa, jednakże co istotne w żaden sposób nie wypowiedział się co do złożonego przez obrońcę wniosku o ponowne przesłuchanie świadka A. S. nie wydając w zakresie tego wniosku dowodowego żadnego rozstrzygnięcia, czego nie można uznać za prawidłowe.

Świadek A. S. w swoich zeznaniach podał, iż uzyskał on informację z której wynikać miało, że S. L. nie była obecna na miejscu zdarzenia w czasie zaistniałego zajścia, jak stwierdził wymieniony świadek „rozmawialiśmy na murku. Ja się spytałem S. dlaczego zeznawała w Sądzie jak jej tam nie było, tam tzn. jak moja siostra niby była O., ona powiedziała, że jej O. kazała to powiedzieć, że moja siostra niby ją pobiła”, w zaistniałej sytuacji w celu wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy zasadnym było ponowne przesłuchanie świadka S. L., S. H. i A. G. co do okoliczności zdarzenia a także przeprowadzenie konfrontacji świadków: S. L. i A. S., zaś zaniechanie przeprowadzenia powyższych dowodów przyczyniło się do dokonania przedwcześnie poczynionych ustaleń faktycznych, co podnosi trafnie apelujący.

Zauważyć ponadto należy, iż w związku z treścią zarzutu z art. 245 kk jaki został przedstawiony oskarżonej wyrokując w sprawie sąd rejonowy winien rozważyć - uwzględniając fakt istniejącego pomiędzy rodziną oskarżonej, a matką pokrzywdzonej S. H. długoletniego konfliktu sąsiedzkiego i ich wzajemne relacje – czy zachowanie oskarżonej w czasie zdarzenia, w tym wypowiediane przez nią wówczas słowa, mogło wywołać u pokrzywdzonej realne obawy.

Podzielić również należy krytyczne uwagi skarżącego skierowane wobec pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z treścią art. 424 § 1 kpk pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku powinno zawierać wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej, zgodnie zaś z § 2 art. 424 kpk w uzasadnieniu należy ponadto przytoczyć okoliczności które sąd miał na względzie przy wymiarze kary. W przypadku gdy uzasadnienie nie spełnia określonych we wskazanym przepisie wymagań uniemożliwia to przeprowadzenie merytorycznej kontroli odwoławczej. Słusznie podnosi apelujący, iż sąd rejonowy nie odniósł się do dowodu z zeznań A. S., co nie pozwala na stwierdzenie w jaki sposób został oceniony dowód z zeznań wskazanego świadka. Nie można ponadto również pominąć, iż uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się do kary wymierzonej oskarżonej L. S. nie zawiera wskazania przesłanek jakimi kierował się sąd rejonowy ustalając okres próby na 5 lat gdy się zważy na dotychczasowy sposób życia oskarżonej.

Z uwagi na wskazane uchybienia zaskarżony wyrok jako przedwczesny podlegał uchyleniu. Ponownie rozpoznając sprawę sąd uwzględni powyższe uwagi, ponownie przeprowadzi i uzupełni postępowanie dowodowe we wskazanej części a następnie dokona właściwej karnoprawnej oceny zachowania się oskarżonej.